

Sygn. akt V GC 236/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2014 roku

Sąd (...) w Elblągu V Wydział Gospodarczy

Rejonowy

w składzie:

Przewodniczący SSR Marlena Brzozowska

Sędziowie -

Ławnicy

Protokolant st. sekr. sąd. M. M.

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2014 r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa M. M.

przeciwko M. S. (...) E., Niemcy)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. S. (...) E., Niemcy) na rzecz powódki M. M. kwotę 6 537,37 EUR (słownie: sześć tysięcy pięćset trzydzieści siedem Euro trzydzieści siedem eurocentów) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 marca 2014r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.753,00zł (słownie: dwa tysiące siedemset pięćdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powódka M. M. pozwem złożonym dnia 27 lutego 2014r. domagała się zasądzenia od pozwanego M. S. kwoty 6.537,37 euro tytułem sprzedaży wynikającej z faktury vat (...), wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3.02.2014r. do dnia zapłaty oraz domagała się zwrotu kosztów procesu.

Pozwanemu M. S. doręczonym został odpis pozwu wraz z pouczeniem i zobowiązaniem do złożenia odpowiedzi na pozew. Pozwany złożył odpowiedź na pozew, w którym wdał się w spór, domagał się oddalenia powództwa. Pozwany przyznał, że powódka dostarczyła mu odpad produkcyjny, podniósł, że towar ten nie nadawał się do dalszej sprzedaży, a strony doszły do porozumienia, że w ramach kompensaty powódka zakupi u pozwanego towar, który jest dostępny w magazynie pozwanego w H..

Powódka zaprzeczyła, aby otrzymała od pozwanego jakąkolwiek reklamację jakości dostarczonego towaru. Wskazała, że pozwany po raz pierwszy powołał się na wady towaru w toku postępowania sądowego, a wady rzeczy winien zgłosić niezwłocznie. Pozwany wcześniej nie odpowiedział na wezwanie do zapłaty. Powódka przyznała, że strony przed

wniesieniem pozwu utrzymywały stosunki handlowe, niemniej towar który oferuje pozwany powódka może kupić, a nie musi i nie jest zainteresowana zakupem.

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka prowadzi działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Uslugowe (...) M. M. z siedzibą w G. m.in. w zakresie zbierania odpadów innych niż niebezpieczne ((...) 38.11.Z).

Pozwany M. S. prowadzi firmę (...) w E., w Niemczech.

Powódka sprzedała pozwanemu odpad produkcyjny folii aluminiowej w ilości 22.107 Mg, wartości 20.936,76 euro. Towar został dostarczony pozwanemu do Niemiec, gdzie wydany został pozwanemu, który potwierdził odbiór towaru.

W dniu 8.02.2013r. powódka wystawiła fakturę sprzedaży nr 18/02/2013, z terminem płatności 17.02.2013r. Należność wynikająca z faktury została częściowo rozliczona w drodze kompensaty, do zapłaty pozostała kwota 6.537,37 euro.

Powyższe okoliczności były niesporne.

Pozwany nie składał reklamacji jakości dostarczonego towaru.

Strony uprzednio przez wiele lat współpracowały ze sobą. Pozwany nabywał u powódki odpady folii aluminiowej. Zdarzało się, że również powódka zaopatrywała się u pozwanego w towar, w odpady folii polipropylenowej. Tych transakcji było mniej. W sytuacji, gdy powódka kupowała towar u pozwanego, strony rozliczały się poprzez kompensatę. Zazwyczaj jednak wartość towaru nabywanego przez pozwanego była większa niż wartość towaru nabywanego od niego przez powódkę i wówczas różnica była regulowana przez pozwanego w formie przelewów. Współpraca stron została przerwana w związku nierozliczeniem się pozwanego z tytułu faktury nr (...). Powódka nie była zainteresowana towarem którym dysponował pozwany. /dowód: zeznania świadka A. P. k.57-58/

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należało rozważyć kwestię jurysdykcji sądu polskiego.

Powódka mająca miejsce zamieszkania w Polsce oraz (...) domagała się zapłaty należności z tytułu umowy sprzedaży towaru, który został dostarczony do Niemiec od pozwanego, który ma miejsce zamieszkania w Niemczech.

Zgodnie z art. 1103 k.p.c. sprawy rozpoznawane w procesie należą do jurysdykcji krajowej, jeżeli pozwany ma miejsce zamieszkania lub miejsce zwykłego pobytu albo siedzibę w Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z art. 1103⁷ k.p.c. sprawy rozpoznawane w procesie, inne niż wymienione w art. 1103¹-1103⁶, należą do jurysdykcji krajowej także wtedy, gdy dotyczą:

- 1) zobowiązania wynikającego z czynności prawnej, które zostało wykonane albo ma lub miało być wykonane w Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) zobowiązania niewynikającego z czynności prawnej, które powstało w Rzeczypospolitej Polskiej.
- 3) działalności znajdującego się w Rzeczypospolitej Polskiej zakładu lub oddziału pozwanego;
- 4) roszczenia o prawo majątkowe, a pozwany ma majątek w Rzeczypospolitej Polskiej lub przysługują mu prawa majątkowe w Rzeczypospolitej Polskiej o znacznej wartości w stosunku do wartości przedmiotu sporu;
- 5) przedmiotu sporu znajdującego się w Rzeczypospolitej Polskiej;

6) spadku po osobie, która w chwili śmierci miała miejsce zamieszkania lub miejsce zwykłego pobytu w Rzeczypospolitej Polskiej.

Brak jurysdykcji krajowej ma miejsce wówczas, gdy przepisy kodeksu postępowania cywilnego lub umów międzynarodowych nie przyznają w pewnym zakresie sądom polskim kompetencji do rozpoznania sprawy, a same strony nie umówiły się o jurysdykcję sądów polskich bądź wyłączyły jurysdykcję w drodze umowy zawartej na podstawie art. 1105 k.p.c.

Spory prawne podlegające ocenie na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz. U. U.E. 2001, Nr 12, s. 1 z późn. zm.) muszą mieć łącznik z terytorium jednego spośród związanych nim Państw Członkowskich, a wspólne przepisy o jurysdykcji powinny znajdować zastosowanie zasadniczo wtedy, gdy pozwany ma miejsce zamieszkania w jednym z tych Państw. Ocena jurysdykcji sądów krajowych w niniejszej sprawie powinna zatem uwzględniać przepisy Rozporządzenia.

Zgodnie z art.2.1. rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001, z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia osoby mające miejsce zamieszkania na terytorium Państwa Członkowskiego mogą być pozywane, niezależnie od ich obywatelstwa, przed sądy tego Państwa Członkowskiego.

Zgodnie z art. 3 .1. rozporządzenia osoby mające miejsce zamieszkania na terytorium Państwa Członkowskiego mogą być pozywane przed sądy innego Państwa Członkowskiego tylko zgodnie z przepisami sekcji 2 - 7 niniejszego rozdziału.

Zgodnie z art. 5. Rozporządzenia osoba, która ma miejsce zamieszkania na terytorium Państwa Członkowskiego, może być pozwana w innym Państwie Członkowskim: 1)a) jeżeli przedmiotem postępowania jest umowa lub roszczenia wynikające z umowy - przed sąd miejsca, gdzie zobowiązanie zostało wykonane albo miało być wykonane; b) w rozumieniu niniejszego przepisu - i o ile co innego nie zostało uzgodnione miejscem wykonania zobowiązania jest: – w przypadku sprzedaży rzeczy ruchomych - miejsce w Państwie Członkowskim, w którym rzeczy te zgodnie z umową zostały dostarczone albo miały zostać dostarczone.

W sprawach dotyczących umów powód - jeśli chce skorzystać z jurysdykcji szczególnej - powinien złożyć pozew do sądu właściwego dla miejsca wykonania zobowiązania (art. 5 pkt 1 lit. a).

Artykuł 24 rozporządzenia nr 44/2001 przyznaje jurysdykcję - z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w tym przepisie - sądowi państwa członkowskiego, przed którym pozwany wdał się w spór. Przepis ten stanowi: jeżeli sąd państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji na podstawie innych przepisów niniejszego rozporządzenia, uzyskuje on jurysdykcję, jeżeli pozwany przed sądem tym wda się w spór. Zasada ta nie ma zastosowania, jeżeli pozwany wdaje się w spór w tym celu, aby podnieść zarzut braku jurysdykcji lub jeżeli inny sąd ma na podstawie art. 22 jurysdykcję wyłączną.

Stosownie do treści art. 24 zd. 1 w razie, gdy sąd państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji na podstawie innych przepisów rozporządzenia, uzyskuje on jurysdykcję, jeżeli pozwany przed sądem tym wda się w spór. Taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie. Pozwany wdał się w spór i nie podniósł zarzutu braku jurysdykcji tutejszego sądu, do którego pozew został złożony. Pojęcie "wdania się w spór" podlega wykładni autonomicznej. Obejmuje ono każdą obronę pozwanego zmierzającą bezpośrednio do negatywnego załatwienia powództwa. danie się w spór może w szczególności nastąpić w odpowiedzi na pozew. W rozpoznanej sprawie nie zachodzi podstawa przyjęcia właściwości wyłącznej innego sądu na podstawie art. 22 rozporządzenia.

Umowa sprzedaży zawarta przez strony podlega prawu polskiemu jako prawu właściwemu według miejsca pobytu sprzedawcy. Artykuł 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (R. I) (Dz.U.U.E.L.2008.177.6, 2008-07-24 sprost. Dz.U.U.E.L.2009.309.87/1 ogólne), który określa prawo właściwe w przypadku braku wyboru prawa stanowi, że w zakresie, w jakim nie dokonano wyboru prawa właściwego dla umowy zgodnie z art. 3 i bez uszczerbku dla art. 5-8,

prawo właściwe dla umowy sprzedaży towarów podlega prawu państwa, w którym sprzedawca ma miejsce zwykłego pobytu.

Roszczenie powódki oparte jest na przepisach umowy sprzedaży i wynika z obowiązku zapłaty sprzedającemu przez kupującego ceny za towar będący przedmiotem umowy sprzedaży (art. 535 k.c.). Sprzedawca zobowiązany jest przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy umówioną cenę (art. 535 k.c.). Umowa sprzedaży ze swej istoty jest umową o charakterze odpłatnym.

Jeżeli miejsce spełnienia świadczenia nie jest oznaczone ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione w miejscu, gdzie w chwili powstania zobowiązania dłużnik miał zamieszkanie lub siedzibę. Jednakże świadczenie pieniężne powinno być spełnione w miejscu zamieszkania lub w siedzibie wierzyciela w chwili spełnienia świadczenia; jeżeli wierzyciel zmienił miejsce zamieszkania lub siedzibę po powstaniu zobowiązania, ponosi spowodowaną przez tę zmianę nadwyżkę kosztów przesłania (art. 454§1 k.c.)

Zgodnie z art. 481k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. Strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 k.p.c.).

Ciężar udowodnienia faktu (art. 6 k.c.) rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności (wyrok SN 07.11.2007r., sygn. akt II CSK 293/07). Rozkład ciężaru dowodów ma w postępowaniu cywilnym znaczenie wówczas, gdy istotne fakty nie zostaną udowodnione, bowiem wówczas konsekwencje procesowe tego ponosi strona, na której dowód spoczywał, albowiem reguła zawarta w art. 6 k.c. nie może być pojmowana w ten sposób, że ciąży on zawsze na powodzie. W zależności od rozstrzyganych w procesie kwestii faktycznych i prawnych ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, co do innych z kolei na pozwanym (np. w wypadku podniesienia przez niego ekscpekcji przeszkadzających postaniu prawa)(wyrok SN z 20.04.1982r., I CR 79/82, wyrok SN z 17.12.1996r., I CR 45/96).

W rozpoznawanej sprawie oznaczało to, że to na powódce ciążył obowiązek wykazania, że wydała pozwanemu towar, a na pozwanym obowiązek wykazania okoliczności podnoszonych w odpowiedzi na pozew, które podważają żądanie powódki.

Powódka sprostowała obowiązkowi wykazania istnienia roszczenia. Zarówno sama sprzedaż, jak i wartość sprzedanego towaru, cena, termin płatności nie były okolicznościami spornymi. Ciężar udowodnienia, że pozwany zgłaszał wadliwość towaru ciąży na pozwanym zgodnie z zasadą ciężaru dowodu wynikającą z art. 6 k.c. Pozwany podnoszonej okoliczności wadliwości towaru w żaden sposób nie wykazał. A tylko w sytuacji wykazania, że reklamował jakość towaru pozwany może swoją obronę opierać na zarzucie wadliwości (art. 568§1k.c.).

Zgodnie z art. 568 § 1 k.c. uprawnienia z tytułu rękojmi za wady fizyczne wygasają po upływie roku, licząc od dnia, kiedy rzecz została kupującemu wydana. Wydanie towaru nastąpiło 8.02.2013r. Pozwany po raz pierwszy wadę towaru zgłosił w odpowiedzi na pozew z 15.05.2014r., a zatem uprawnienie z tytułu rękojmi wygasło i pozwany nie może skutecznie powoływać się na wady towaru.

Powołana przez pozwanego okoliczność możliwości ewentualnego rozliczenia ceny poprzez zakup towaru u pozwanego nie powoduje wygaśnięcia roszczenia powódki o zapłatę należności z tytułu sprzedaży towaru.

W konsekwencji w oparciu o art. 535 k.c., art. 481 § 1 k.c. orzeczono, jak w sentencji wyroku. Rozstrzygnięcie o kosztach znajduje oparcie w art. 98 i 108 k.p.c. oraz § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002

r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. /Dz. U. Nr 163, poz. 1349/. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na zasądzone na rzecz powoda koszty procesu w wysokości 2.753zł składają się: wynagrodzenie radcy prawnego /2.400zł/, opłata skarbową od pełnomocnictwa / 17zł/, opłata sądowa od pozwu / 336zł/.